

ป๊อกลูกเปลี่ยนไป

1 ธ.ค.54 หญิงไทยวัยผู้ใหญ่อายุ 35 ปี น้ำหนัก 79.5 กิโลกรัม สูง 137ซ.ม. น้ำหนักเกินมา 36.5 กิโลกรัมรูปร่างอ้วนป๊อกลูกเหมือนตุ๊กตาล้มลุกศีรษะค่อนข้างเล็กแบน ตาเฉียงขึ้น ดั้งจมูกแบน ปากเล็ก ตัวค่อนข้างเตี้ย มือสั้น เท้าเล็ก รูปร่างไม่สมส่วนกับเท้า รูปร่างข้างบนใหญ่มากข้างล่างเล็กนิดเดียว มองดูแล้วปัญหาที่จะตามมาอนาคตอันใกล้คือโรคเข่า เสื่อมเนื่องจากต้องรับน้ำหนักที่ เกินมาก มีผมดำปะปรายส่วนมากผมมีสีขาวย่นเทา ดูใบหน้าแก่กว่าอายุจริงมาก มากับมารดาซึ่งดูรักและเอาใจใส่ลูกอยู่ในระดับดี แจ้งความประสงค์ต้องการมารับบริการที่หน่วยงาน คลินิกพิเศษอายุมากกว่า 18 ปี ด้วยเหตุผลคือลูกสาวมีพฤติกรรมเปลี่ยนไป กลางคืนไม่หลับ หงุดหงิดง่าย พูดหยาบคายด่าคนอื่นโดยไม่ มีเหตุผลมีพฤติกรรมทำร้ายตนเองและบุคคลในครอบครัว โดยไม่มีเหตุผล เชื่องช้ามากขึ้น รับประทานอาหารมากขึ้น กินแล้วนอน ผู้รับบริการไม่ได้รับบริการที่ราชานุกูล 12 ปีและไม่ได้รับบริการที่ใดๆเลยอยู่ บ้านเฉยๆมารดาให้ประวัติ

พยาบาลสนทนากับผู้รับบริการ

พยาบาล : “ชื่ออะไรคะ”
 ผู้รับบริการ : “ป๊อคะ”พูดเสียงเบามาก
 พยาบาล : “ต้องการฝึกเรื่องอะไรคะ”
 ผู้รับบริการ : “พ่อบอกว่าแม่ไปโนนปวดหัว”

จากการสนทนากับป๊อ ลูกเราจึงรู้ว่าน้อง ตอบไม่ตรงกับคำถาม สามารถ ตอบคำถาม ง่ายไม่ซับซ้อนได้เท่านั้น จึงไม่แน่ใจว่าการที่แพทย์ผู้ป่วยนอก ให้น้องมารับบริการคลินิกพิเศษอายุมากกว่า 18 ปี น้องจะมีศักยภาพทำกิจกรรมตามตารางการฝึกได้หรือไม่ เราจึง ประเมินให้น้องฝึกการทำกิจกรรมจริงพบว่าน้องสามารถรับคำสั่งและทำได้ทุกกิจกรรม

พยาบาลรับไว้ในโปรแกรมการฝึกขณะรับบริการในโปรแกรมการฝึก น้องสามารถทำได้ ทุกกิจกรรมในระดับดี บางกิจกรรมน้องได้รับหน้าที่เป็นผู้นำกลุ่ม น้องแสดงความเป็นผู้นำกลุ่มได้ในระดับดี

นอกจากกิจกรรมแอรอบิตที่น้องมีปัญหาเรื่องรูปร่าง ด้วยน้ำหนักตัวที่มากเกินกว่าปกติมา 36.5 กิโลกรัม มีเท้าเล็ก กิจกรรมการออกกำลังกายแอรอบิตในช่วงต้นและท้าย ของกิจกรรมรวมเวลา 30 นาที น้องจะยืนทำ ในช่วงกลาง ประมาณ 15 นาทีน้องจะนั่งทำ เนื่องจาก น้องปวดเข่า โดยน้องจะขยับร่างกายส่วนบนเคลื่อนไหวไปตามท่าทางแอรอบิต น้องเป็นตัวอย่างที่ยพยายาม ทำกิจกรรมแม้ร่างกายจะเป็นอุปสรรคในการทำกิจกรรมเป็นตัวอย่างของการรับผิดชอบต่อตัวเองและกลุ่ม

น้องมีการเตรียมพร้อมอุปกรณ์ให้ถูกต้องกับกิจกรรมที่จะฝึกในแต่ละวัน เช่น วันอังคารมีแอรอบิต น้องจะใส่เสื้อกางเกงรัดรูป มีผ้าพันที่ข้อมือ พยาบาลได้พูดคุยกับบิดา

พยาบาล : “ คุณพ่อเตรียมชุดและผ้าพันข้อมือให้น้องหรือคะ ”

- คุณพ่อ : “ เขาใส่ชุดของเขาเอง ผ้าที่พันข้อมือผมบอกไม่ต้องเอาไปก็ยอม”
- พยาบาล : “ วันนี้มีแอสโทเรีย นื่องแต่งกายและมีผ้าพันข้อมือถูกต้องแล้วแสดงว่า นื่องเขาแต่งกายถูกกาลเทศะด้วยตัวของเขาเอง ”
- คุณพ่อ : “ หรือครับ ผมก็ยังคงคิดอยู่ว่าจะเอาผ้าพันข้อมือมาทำอะไร ”

กิจกรรมอาหารว่างเราเห็นความมีน้ำใจของนื่อง นื่องจะรับประทานว่างไปเรื่อยๆไม่รีบร้อนด้วย เป็นคนอ่อนน้อมทำอะไรเรื่องช้า เพื่อนร่วมโต๊ะรับประทานอาหารอย่างรวดเร็ว ใส่กรอกเพื่อนรับประทานไปแล้ว 5 ชิ้นปึกลูกฟังจะรับประทานได้ 1 ชิ้นเหลือใส่กรอกในงานอีก 2 ชิ้นปึกลูกตักไป 1 ชิ้นเหลืออีก 1 ชิ้นปึกลูกบอกภาษาเมื่อให้เพื่อนที่นั่งอยู่ตรงข้ามโดยการชี้ไปใส่กรอกให้เพื่อนเอาไป 1 ชิ้น เมื่อมี ผู้รับบริการคนใหม่เข้ามาพยาบาลจะบอกปึกลูก

- พยาบาล : “ ปึกลูก เพื่อนมาฝึกใหม่ ปึกลูกช่วยดูแลเพื่อนใหม่ด้วยนะ เวลาจัดโต๊ะอาหาร ไปกด น้ำ ดื่ม เพื่อนใหม่หา อุปกรณ์ ไม่พบให้ช่วยแนะนำเพื่อน ด้วย ”

ปึกลูก : “ ค่ะ ”

ปึกลูกจะปฏิบัติหน้าที่เป็นเพื่อนที่คอยดูแลเข้าใจใส่เพื่อนใหม่ที่พยาบาลบอกให้เป็นอย่างดี เป็น ตัวอย่างของผู้มีน้ำใจ เอื้ออาทรต่อเพื่อน และรับผิดชอบงานที่ได้รับมอบหมาย

- พยาบาล : “ เพื่อนใหม่เป็นอย่างไรบ้าง ”

ปึกลูก : “ พ่อบอกว่าแม่ไปโน่นปวดหัว ”

เมื่อไรที่เราถามคำถามที่ซับซ้อนที่ไม่ตอบว่า “ ค่ะ ” ปึกลูกจะตอบประโยคนี้เสมอแม้กระทั่งเมื่อ เข้าร่วมกิจกรรมเรื่องเล่าทุกเช้า

- พยาบาล : “ ปึกลูกเช้านี้มีเรื่องอะไรมาเล่าให้เพื่อนฟังบ้าง ”

ปึกลูก : “ พ่อบอกว่าแม่ไปโน่นปวดหัว ”

ปึกลูกจะได้สิทธิ เรื่องการใช้ภาษาพูดเท่ากับเพื่อนทุกคนแม้การใช้ภาษาพูดของปึกลูกไม่ สอดคล้องกับคำถามของผู้ถามเพราะเราต้องการให้ผู้รับบริการ ทุกคนได้รับสิทธิเท่าเทียมกัน

- พยาบาล : “ พ่อและแม่ของปึกลูกไปทำธุระด้วยกัน ”

พยาบาลจะสรุป เพื่อให้สมาชิกในกลุ่มไม่สับสนและเพื่อให้ปึกลูก ได้รับการยอมรับในกลุ่มในเรื่องที่สื่อออกมา ทุกครั้ง ทุกเรื่องที่พยาบาลสรุปปึกลูกจะพยักหน้า

พ่อปึกลูกเล่าให้พยาบาลฟัง

- พ่อปึกลูก : “ ปึกปลุกผมตื่นตอนเช้าทุกวัน กลัวไม่ได้มาโรงเรียน ”

พยาบาล : “ ปลุกอย่างไร? ”

- พ่อปึกลูก : “ มาเขย่าตัวผมบอก “ ตื่นๆ ” ผมบอกว่า “ ยังเข้านอยู่ ”

ไม่ยอมตื่นผ้าห่ม ออก ดึงตัวผมให้ ลูกขึ้น ชี้ไป ทาง ห้องน้ำ จะให้ผมไปอาบน้ำ

- พ่อปึกลูก : “ พยาบาลบอกให้ทำอะไรก็จะทำตามที่พยาบาลบอก ” พยาบาลบอก

“อย่ารับประทานอาหารมาก เดี่ยวนี้ตักข้าวชนิดเดียวแต่เดิมรับประทาน ข้าวมี้อละ 2 จานเดี๋ยวนี้เหลือครึ่งจาน ”

จากคำบอกเล่าของพ่อปูกูกทำให้เรารู้ว่า ปูกูกมีความกระตือรือร้นที่จะมาฝึก และปฏิบัติตามคำแนะนำของพยาบาลแม้กระทั่งอยู่ที่บ้าน หลังจากมาฝึกได้ 3 เดือนเราได้พบความเปลี่ยนแปลงของ

ปูกูกคือ

1. ผมสีดำที่มีปะปรายมีผม สีขาวและสีเทามากกว่าผมสีดำ สิ่งเปลี่ยนไปมีผม สีดำมากขึ้นผมสี
ขาวและสีเทามีปะปราย

2. ดูปูกูกผมลดลง น้ำหนักเมื่อรับบริการวันแรก 79.5 กิโลกรัมหลังฝึกได้ 3 เดือนน้ำหนัก 74
กิโลกรัม น้ำหนักลดลง 5.5 กิโลกรัม

3. พ่อปูกูกบอกพยาบาล “ตั้งแต่ปูกูกมาฝึกกลับไปบ้านอารมณ์ดีไม่ พุดคำ ทำร้ายตนเอง
คนอื่นเหมือนเมื่อก่อนดูเขามีความสุขใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส”

พวกเรามีความสงสัยว่าทำไม? ผมที่เคยเป็นสีขาว สีเทาจึงกลับไปเป็นสีดำได้เพราะที่เห็นจะมี
แต่ผมสีดำจะกลายเป็นสีเทาและสีขาว พวกเราได้นั่งคุยกันและเข้าไปหาคำตอบ ในGoogleพจนานุกรม
ว่า

1. ถ้าคนเรามีความสุขผมที่เคยเป็นสีเทา สีขาว จะกลับมาเป็นสีดำ
2. การออกกำลังกาย ทำให้ร่างกายหลังสารทำให้ร่างกายสดชื่นมีความสุข ชื่อ สารเอ็นโดฟิน
3. การมีกลุ่มเพื่อนมีกิจกรรมร่วมกับกลุ่มเพื่อน เป็นทักษะทางสังคมที่จะช่วยลดอาการเครียด
พฤติกรรม ก้าวร้าว หงุดหงิดโมโหง่าย ลดลง

พวกเรามาตั้งคุยกัน ปูกูกเปรียบเหมือนวิทยุเครื่องรับดี เครื่องส่งไม่ค่อยดีคือ สามารถรับรู้
เข้าใจผู้อื่นได้ระดับดี แต่ไม่สามารถที่จะสื่อสารให้คนอื่นเข้าใจเนื่องด้วยข้อจำกัดของ ปูกูกเรื่องความ
บกพร่องการใช้ภาษาพูดของปูกูกจึงทำให้เกิดอารมณ์เครียด หงุดหงิด โมโหง่าย ปาสิ่งของ ต่าคคนอื่น
 ฯลฯ เนื่องจากเข้าใจรับรู้ภาษา ภาษาพูดของผู้อื่น แต่สามารถถ่ายทอดภาษาพูดของตนเองให้ผู้อื่นรับรู้ได้
น้อยมาก

จากตัวอย่างของปูกูกเป็นบทเรียนให้เกิดการเรียนรู้ การที่ผู้บกพร่องทางสติปัญญา บกพร่อง
ทางการใช้ภาษาพูดในระดับมาก แต่เขาสามารถที่จะรับรู้ เข้าใจภาษาพูดบุคคลอื่นในระดับมาก โดยทุก
กิจกรรมเมื่อพยาบาลบอกให้ทำ ปูกูกจะทำได้ถูกต้องมากที่สุดในกลุ่ม แต่ทุกกิจกรรมเมื่อถามปูกูกจะ
พูดตอบไม่ตรงคำถามมากที่สุด มันเป็นภาวะที่รู้สึกอึดอัดมากที่สุดที่รับรู้ เข้าใจภาษาคนอื่นแต่ไม่สามารถที่จะ
สื่อให้คนอื่นเข้าใจได้

เราจะให้ปูกูกได้มีโอกาสได้พูดในวาระที่เพื่อนคนอื่นในกลุ่มได้พูด เพื่อให้ปูกูกมีคุณค่าได้
แสดงออกเหมือนคนอื่น ซึ่งปูกูกก็จะไม่ทิ้งโอกาสนี้เมื่อถึงรอบที่ปูกูกจะต้องเล่าเรื่องปูกูกจะไม่ทิ้ง
โอกาสเลย สมาชิกในกลุ่มจะรับฟังเหมือนปกติ พฤติกรรมของปูกูก ดู ไม่มีปมด้อยในเรื่องการใช้ภาษา
และมีความมั่นใจในกิจกรรมที่ตนเองรับหน้าที่เป็นผู้นำกลุ่มในบางกิจกรรม

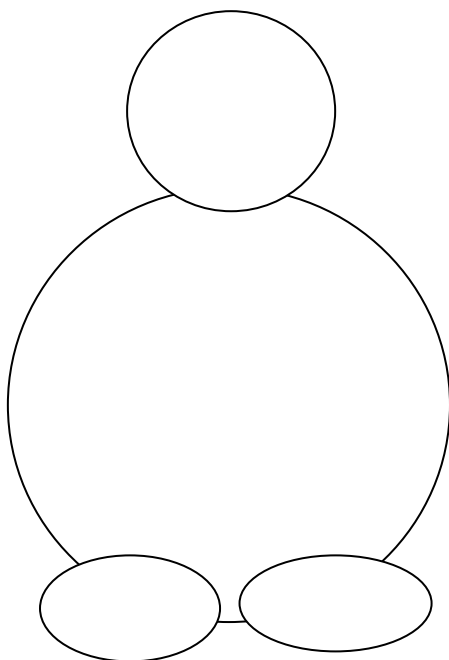
หลังจากที่ได้รับการฝึกสิ่งที่พ่อแม่ของปูกูกบอกพวกเราคือ ทำให้ครอบครัวเขามีความสุขมาก
ขึ้น ปูกูกไม่มีพฤติกรรมก้าวร้าว น้ำหนักลดลงมากเพราะครอบครัวเป็นห่วงเรื่องน้ำหนักที่มากเกินไปจะทำให้
เกิดโรคต่างๆ ที่สำคัญพ่อกับแม่ของปูกูกบอกพวกเราว่า “ได้เห็นใบหน้าของปูกูกมีความสุขมาก
ขึ้น”

พวกเราในฐานะบุคลากร ที่มีหน้าที่ให้บริการ เห็นผู้รับบริการมีความก้าวหน้าในพัฒนาการ ด้าน

ต่างๆของการดำรงชีวิต ส่งผลให้บุคคลในครอบครัวของผู้รับบริการมีความสุข พวกเรานักลากรมีความ
มีความสุข ในผลลัพธ์ที่ผู้รับบริการและครอบครัว มีความสุข เป็นความสุขใจของบุคลากรที่หาซื้อไม่ได้
แต่ต้องทำเอง

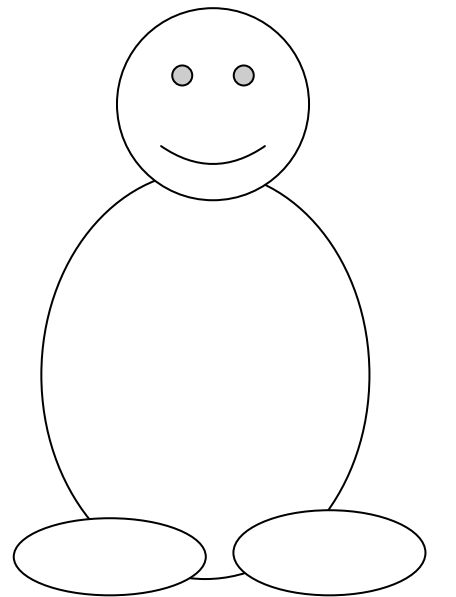
ผู้เล่า

นางศิริพร พรสัมฤทธิ์	พยาบาลวิชาชีพชำนาญการ	ปฏิบัติงานคลินิกพิเศษอายุมากกว่า 18 ปี
นายธัญญา ทัสกุล	พยาบาลเทคนิคชำนาญาน	ปฏิบัติงานคลินิกพิเศษอายุมากกว่า 18 ปี
นายภัทร เจตินัย	พนักงานช่วยเหลือคนไข้	ปฏิบัติงานคลินิกพิเศษอายุมากกว่า 18 ปี

(ก่อน)

เปลี่ยนไป

ปูกลูก (หลัง) ปูกลูก